

τρύπαν καὶ μέσα εἰς τὴν τρύπαν ζαρωμένον ἓνα πουλάκι μὲ ἐκύ-
ταξε μὲ φόβον. Κατώρθωσα νὰ τὸ πιάσω· ἄχ! πῶς ἔτρεμε μέσα
ἔς τὸ χέρι μου. Εἰς τὸ βάθος τῆς φωλεᾶς ἦσαν πέντε πουλάκια
μόλις σκεπασμένα μὲ χνοῦδι. Ἐφώναζαν καὶ ἐνόησα ὅτι μοῦ
ἐζητοῦσαν τὴν μητέρα των. Τότε ἐσυλλογίσθην τὴν ἰδικήν μου·
τί λύπην θὰ ἴσθανόμην, πόσον ἔρημος θὰ ἔμενα ἂν συνέβαινε νὰ
τὴν χάσω· ἔσφιγξεν ἡ καρδιά μου, τὰ ὄμματα μου ἐγέμισαν δά-
κρυα καὶ ἄφησα τὸ πουλάκι τὸ ὁποῖον ἐπέταξε τρελλὸν ἀπὸ τὴν
χαρὰν του. Τόσα ἔτη ἐπέερασαν ἔκτοτε καὶ δὲν ἤμπορῶ νὰ λησμο-
νήσω οὔτε τὸ μικρὸν αὐτὸ δράμα, οὔτε τὴν εὐτυχίαν τὴν ὁποίαν
μοῦ ἐπροξένησε μίᾳ τόσον ἀσήμικτος πράξις.

Πιστεύσατέ με, ἀγαπητοὶ μου φίλοι, μὴν κακομεταχειρίζεσθε
τὰ πτηνά, μὴν τὰ σκοτῶνετε, μὴν καταστρέφετε τὰς φωλεὰς των,
μὴν σπάνετε τὰ αὐγά των, ἀφήνετέ τα νὰ ἀνατρέφουν τὰς οἰκο-
γενεῖας των καὶ ὅταν θὰ πετοῦν τριγύρω σας, τὸ ἄσμα των καὶ
γυτὸς ἀκόμη ὁ θροῦς τῶν πτερυγῶν των θὰ ἀντηχοῦν εἰς τὰς καρ-
δίας σας ὡς ὕμνος ἀγάπης καὶ εὐγνωμοσύνης.

Ἀπρίλιος, 1896.

A. Z. ΣΤΕΦΑΝΟΠΟΛΙΣ

ΚΑΚΟΓΛΩΣΣΙΕΣ

— Παρατηρεῖς, Μαρία, τί ὠραῖο χρῶμα ποῦ ἔκαμε τώρα ἡ Πηνελόπη,
ἐνῶ πρὶν ἦτο μαυροκίτρινη;

— Α! ναί· εἶνε πολὺ φένο χρῶμα καὶ κοστίζει πολὺ... Τὸ πουλεῖ,
νομίζω, τὸ φαρμακεῖον τοῦ Κρίνου...